

врзката на невронитѣ, съществуватъ ясно очертани континюитенъ и единство, а тѣ съ базата на нашето самочувствие и нашата личностъ.

Тѣй като последнитѣ разклонения на мрежата на нервната ни система се продължаватъ въ нашитѣ хистологични елементи, можемъ да считаме, че нашето индивидуално съзнание е съзнанието на нашето цѣлостно протоплазмично същество. То е, при това, ограничено въ протоплазмичното ни ежщество, отъ което следва, че ние сме изолирани въ нашия субективитетъ и най-пълно откъснати отъ свѣта, сами винаги съ насъ самитѣ и въ насъ самитѣ. Щомъ самата материя, при дадена своя конструкция, при дадена степенъ на развитие създава *съзнание* за себе си, както е случая, споредъ Le Dantec, съ нашия така нареченъ духовенъ животъ (съзнание) дали не следва — пита се той — че и материята извънъ насъ има, при сжщитѣ условия, сжщото себепознание или съзнание? И си отговаря, че това не е невъзможно, но че ние не можемъ да го изучимъ, тѣй като сме навѣки ограничени въ собственитѣ си рамки.

Огъ протозоеритѣ до млѣкопитаещитѣ, по цѣлата безкрайна верига на животѣ същества, ние имаме, споредъ Le Dantec, сжщо безкрайна верига изолирани, вѣчно затворени едно за друго съзнания. Тѣзи безбройни „малки“ съзнания, осждени на вѣчно изолиранъ животъ, не могатъ, следователно, чрезъ взаимни приливания едно въ друго, да създадатъ онова всемирно, единно съзнание, въ което вѣрватъ толкова много философи, учени и поети